

Szemezgető
A Lélek Szava 2013/ 5.
- adventi - karácsonyi -
számából (21-34.oldalról)

AZ INTERJÚ ELEJÉT LÁSD A 19-20. (SZÍNES) OLDALON!

Édesapámnak volt egy fiatalkori vak barátja, aki nagyon szép életet élt, hét gyermeket neveltek fel a feleségével. Egyik gyermekük a legjobb barátnóm volt a gimnáziumi évek alatt. Azt gondolom, az ő példájuk nyomán lettem gyógypedagógus. Még főiskolásként „szerettem bele” a gyengénlátó gyerekek rajztanításába: a debreceni iskolában volt egy fantasztikus tanár, Horváth Imréné, Juci néni, tőle tanultam az alapokat. Már ott megálmodtam, hogy egyszer a budapesti Gyengénlátók Iskolájában leszek rajztanár. *Valóra vált az álmom, és minden nap ajándék ma is, amit a tanítással töltök.*

– Számomra rejtély, hogyan állnak össze ezeknek a gyerekeknek a művei egységes képpé, kompozícióvá – hiszen egészen közelről készülnek...

– A rajztanításnak is van módszertana, ugyanúgy tanítani lehet, mint a matematikát. (...)

Nálunk a rajznak látásnevelő szerepe is van (az alkotás személyiségfejlesztő, érzelmi hatásán

kívül), vagyis a látásmaradvány minél teljesebb használatára, a látott képi valóság agyi feldolgozására is tanítjuk a gyerekeket. Erre az azonnali visszajelzés miatt a rajz, az ábrázolás az egyik legjobb eszköz.

Hogy hogyan lesz alkotássá, képpé egy elképzelésük? Az első lépés a képek „bevitele”, a megfigyelés. Ehhez nagyon sok eszközt használunk, lehetőleg körbejárunk, meg is tapintunk, amit lehet, és elég sokat **mintázunk**. Kezdetből készítünk „tanulmányokat” is, pl. kézbe vehető modellállatokat, nagy-képernyős monitoron jól látható, kontrasztos képeket használunk. Ha már belsővé váltak a képek, akkor lehet őket átalakítani és komponálni. Ebben a 6-10 éves korú gyerekek fantasztikusak! *A rajztanítás-*

nak ez a csodája, amikor egy külső kép gyerekrázzá válik, a gyerekek „lelke” belekerül a képbe. Ez valóban minden nap megújuló csoda, csak állok és ámulva nézem, hogy mi születik... Persze a komponálást, kiemelést lehet tanítani, mi már első osztálytól készítünk vázlatokat kicsiben. Annak alapján a fejükben a nagy kép is összeáll. Azon is sok múlik, hogy elegendő időt kapnak a kidolgozásra, sőt az egyik első feladat a gondos kidolgozásra megtanítani őket.

Hiszem, hogy *amikor a gyerekek belefeledkeznek az alkotásba, és szépet hoznak létre, az valódi gyógyító hatással van a lelkükre is.* Sőt, a családokat is komolyan gyógyítja, amikor sérült gyermekük országos vagy nemzetközi rajzpályázaton épek között díjat nyer, és valóban büszkék lehetnek rá.

– Úgy tudom, az egyházközség életébe is aktívan bekapcsolódsz...

– *Karítász-régióvezető vagyok húsz éve, a XVII. kerület plébániáin én szerveztem meg a karítászcsoportokat, és jelenleg is próbálom segíteni a munkájukat, illetve a közös ügyeket segítem, szervezem. A régió munkatársainak havonta tartunk lelki napokat, közösen L. Éva szociális testvérrel. Mivel a Társaság és a kültagság iránt egyre több érdeklődő van közöttük (ketten kültagok is már), álmodom egy rákoscsabai kültag-csoport létrejötté is.*

A plébániánkon vezetem a karítászcsoportot, ezen kívül kéthetente tartok a Katekizmusból előadást – megbeszélést, jelenleg éppen az erkölcstani részből. Évente egy-két alkalommal lelkigyakorlatot tartok, pl. a Premontrei diákoknak, akiknek a több napos lelkigyakorlataiba civileket is bevonnak évek óta.

– Sok év óta a Szociális Testvérek Társaságának kültagja is vagy – mi vonzott a Társaságba? – Mi érintett meg leginkább a lelkiségükben?

(...)

– *... a testvérek személyes emberi szeretete is sokat jelentett, de inkább az, hogy valamiképpen „átjött” a bensőségesség, az isteni jelenlét az életükben. Amikor Margit testvért kezdtem olvasni, akkor világossá vált: mindig is ezt kerestem, ezt a lelkiséget. Belül találtam otthonra benne.*

(...)

Azt gondolom, a Társaságban az **„egészen mélyben” és az „egészen aktívan” egységét** találtam meg, amit mindig is élni akartam. Ezért örömmel tudom és vallom *lelki otthonomnak*. Én itt és így tudom megélni, hogy „teljes szívemből, teljes lelkemből és minden erőmből” szeressem Istent. Miért szeretek kültag lenni? Mert *részesedem a Társaság „Lelkében”, megélem az egységet, és „otthon vagyok” benne*, és egyre jobban érzem, hogy részesedek a küldetésben is. Vagyis nem „magányos farkasként” teszem, amit teszek, hanem egy élő közösség élő tagjaként, az Egyházba kapcsoltan.

(...)

**– Mi ad erőt mindehhez? – gondolom, a hited, az imádság...
Jut-e idő a csendes elmélyülésre, lelki töltekezésre, megpihenésre – egyedül az Úrral ill. közös imában a családdal, közösséggel...**

– *Nagyon fontos számomra, hogy az életemet átszője az imádság, az Oltáriszentség előtti csend.* Próbálok minél többször néhány órát valamelyik kápolnában eltölteni. Amikor az élet ezt nem teszi lehetővé, akkor sokkal nehezebb. Szükségem van az Oltáriszentségben a Jelenlét konkrét közelségére, hogy a sok-sok aktív munka el ne borítson, el ne sodorjon, meg tudjam őrizni, miért is teszem mindezt a sok dolgot: hogy szeretetcselekedet maradjon, ne csupán kötelesség. Az *esti családi ima, a közösségi életem is töltekezés és elcsendesülés, „lelassulás”.*

**Majdnem orgonasípok
– Vera esküvőjén**

A családban (még ha én magam is töredékes vagyok, és a szeretetem is az), a munkámban és a közösségi életemben is a „Társaság Lelkével” szeretnék együtt élni, és remélem, hogy néha talán rajtam is „átüt” a Jelenlét valósága. Egyszer egy kolléganőmmel beszélgettünk, és valahogyan szóba került a Karitás és a Társaság is, és akkor ő azt mondta: „Most már értem, hogy miért vagy más, miért vagy például mindig mosolyogva készséges, ha megkérünk valamire.”

– Kedves Kati! Köszönöm a beszélgetést – és az életedet! Éltesen továbbra is a Lélek – hogy ezentúl is sokak számára Éltető lehess!

A kérdező: Exner Gabriella testvér

Egyházunk kincsei... vagy a világé?

Tiszai Luca előadása (2. rész)

Tiszai Luca szociális testvér, gyógypedagógus, zene-tanár, a Katolikus Szeretetszolgálat Ipolytölgyesi Szt. Erzsébet Otthonában dolgozik, halmozottan sérült felnőttekkel foglalkozik. – A „Nádizumzum” zenekar születéséről szóló előadásával elnyerte az Országos Tudományos diákköri tanács TDK Prezentációs Díját, így az MTA-n is előadást tarthatott, ahol neki ítelték a humán tudományok fődíját.

Szakemberként megtanultam, magánemberként nem?

Előbb-utóbb szembesülünk azzal a paradoxonnal, hogy sokkal természetesebben fogadjuk el a ránk bízottak furcsaságait, mint barátaink, kollegáink, családtagjaink korlátait. S ha azzal védekezünk, hogy „nekik megvan a mentességük, de egy normális felnőtt embertől elvárná az ember...”, akkor megint azon kapjuk magunkat, hogy külön kategóriát nyitottunk a sérült és az ép embereknek, egészen eltérő szabályokkal. *Amit tőlünk megtanulunk, az a szeretet.* Így kéne szeretni mindenkit, hiszen ezt tanultuk az Istentől. Azt hiszem, ezt minden nap újra-kezdjük.

Ez rám is igaz?

Sokszor azonosulunk teljesítményünkkel, munkánkkal, tulajdonságainkkal, ami olyankor válik világossá, amikor egy váratlan betegség, baleset, vagy egyszerűen megszégyenülés miatt elveszítjük ezeket, és elkezdünk kételkedni abban, hogy értékesek, szerethetők maradtunk-e. Egyáltalán nem könnyű szívből jövő igennel válaszolni arra az elméletben evidens kérdésre, hogy azok az alapelvek, amelyeket igaznak tartok a szakmában s akár már a többi kapcsolatomban, igazak-e rám is.

Ebben nagyon sokat segít egy értelmi sérült barát. *Az a mód, ahogy ők szeretnek minket, számomra nagyon közel áll ahhoz, ahogy Isten szeret minket.* Ha valamiféle kudarc ér bennünket, vagy azt gondoljuk, végzetesen elrontottunk valamit, akkor megjelenik ez a barát, és ugyanazzal a szeretettel ölel át minket, mint tegnap vagy tegnapelőtt, és megértjük, hogy *hibánk, vagy bűnünk mennyire keveset számít ebben a szeretetkapcsolatban.* Az ellenkezője is igaz, ha elértünk valamit, gaz-

dagok vagy sikeresek lettünk, hirtelen sok barátunk lesz, és talán hajlamosak vagyunk ilyenkor többet gondolni magunkról a valóságnál. Ilyenkor is sokat számít ez a barát, akinek a szemében anyagi előmenetelünk, vagy a karrierünk alakulása semmit sem jelent.

(...)

Elhisszük??!

(...)

Egyetlen mércénk lehet hiteles az emberi élet értékességének kérdésében. *Ha nem tartunk értékesnek egy kiszolgáltatott életet, azzal ítéletet mondunk a saját értékességünk felett is.* Olyan társadalmat hozunk létre magunknak, ahol a *produktivitásban mérjük az emberséget*, ahol értékességünk megkérdőjelezhető. A személy csak addig értékes, míg egészséges, produktív és hasznos, de mindez elveszíthető. Ha erre rendezkedünk be, mindent megteszünk, hogy ilyennek látszunk, a veszteség lehetősége versengésre indít, vagy szorongással tölt el.

De gondolkodhatunk egészen más módon is: *ha az életet feltétel nélkül értéként fogadjuk el, az avval a biztonsággal tölt el minket, hogy a teljesítményemtől, egészségemtől függetlenül értékes a személyem, az életem.* Csak így van esélyünk arra, hogy a többiekben partnert, és ne vetélytársat lássunk, hogy képesek legyünk segítséget kérni és kapni nehézségeinkben.

(...)

... az a közösség, amelyik befogadja a legsérültebbeket, nem gyengébb, hanem erősebb lesz.

Ha jól olvassuk, az életük evangélium lehet számunkra.

Gyakran elhisszük a fogyasztói társadalom propagandáját, hogy a boldogságnak számtalan előfeltétele van. Tőlük megtanulhatjuk *élni az élet minden nap adódó apróságait*, olyan embereket ismerhetünk meg, akik a legszükségesebbnek hitt dolgok híján is képesek örülni, néha folyamatos fizikai fájdalommal élve is boldogok.

Ez pedig azt jelenti, hogy *létükben hordozzák az evangéliumot*: az értékünket és a boldogság lehetőségét senki nem veheti el tőlünk. Képzeljük el, ha ezt az igazságot teljes mélységében elhinnénk!

A Személy értéke

Zárásképpen azt kérem, hogy képzeljünk el egy halmozottan sérült személyt, aki súlyosan mozgáskorlátozott, igen-nemet sem tud jelezni, és mindenben segítségre szorul. Én azt állítom, hogy teljes értékű és megismerhető, tud világosan kommunikálni, és mivel maga a személye ajándék, mi kapunk tőle, ha vele vagyunk...

És ez a Személy az értünk kenyérré lett Krisztus, aki az Oltáriszentségben ezt az állapotot vállalta értünk. Nemcsak utolsó lett az emberek között, hanem legsérültebb a sérültek között, ezzel egészen új nézőpontot adva számunkra a korlátainkról.

Az én Királyom

**Az én Királyom jászolyban született,
S mint újszülött, csak szalmán feküdt.
De üstökös jelezte születését,
S így azt megtudták mindenütt.**

**Az én Királyom nem hordott
bíborpalástot,
Anyjától szótt, durva köntösben járt.
Nem vették körül udvaroncok,
Apja mellé dolgozni odaállt.**

**Az én Királyomnak nem arany tálban
Vitte az ételt a szolgák hada.
Ha megéhezett, saját két kezével
Szedte a kalászt Ó maga.**

**Az én Királyom nem lakott palotában,
Sokszor nem volt hová lehajtania fejét.
Nem járt kocsin, sem pedig lóháton.
Gyalog vitte szét atyja üzenetét.**

**Az én Királyom szegények barátja,
Betegek orvosa, búsak vigasza volt.
Amerre csak járt, békességet vitt.
Beteg meggyógyult, föltámadt a holt.**

**Az én Királyom fejét nem korona,
Hanem töviskoszorú vette körül.
Az én Királyom kereszten fekszik,
Nem aranyozott trónon ül.**

**Az én Királyom úgy szeretett engem,
Hogy megosztotta velem mindenét.
Anyját anyámul, Atyját atyámul adta,
S fölládozta értem életét.**

**Az én Királyom az én Jegyeseem.
Választottai mind szentek, nagyok.
De Ő meghívott engem is, méltatlant,
És én azt feleltem:” Uram, itt vagyok.”**

**Krisztus, Királyom! Te mindig
velem vagy.
Ó csak én téged el ne hagyjalak!
És egykor majd a Te országodban
Mindörökké imádhassalak!**

Ica testvér

A HIT ÉVE lezárásához

A Krisztus Király vasárnapján lezáruló Hit Évére írt apostoli levelében Benedek pápa hitünk felszítására, a Jézus Krisztussal való megújult találkozásra és hitünk továbbadására, az új evangelizációra hívta Egyházunk minden tagját.

A szintén 2012. októberében kezdődött XIII. rendes püspöki szinódus is az új evangelizáció, a keresztény hit átadása jegyében zajlott. A résztvevők új missziós tűzzel, lelkesedéssel tértek vissza erről a háromhetes tanácskozásról, imádságos együttgondolkodásról és tapasztalatcseréről. Óriási egyház élményként, Szentlélek eseményként tapasztalták meg a szinódust – ahogy ezt megfogalmazták.

Az egyházi írott és elektronikus sajtóban több helyen olvasható, hallgatható volt **dr. Erdő Péter bíboros és Kunszabó Zoltán diakónus beszámolója**, a velük készült interjúk.

Jelen sorok írójának is nagy öröme mérte szolgált mindaz, amit a szinódus résztvevői megfogalmaztak. Címzavakban: **az evangelizáció az Egyház elsődleges feladata**, minden – pasztorális, szentségi és egyéb – tevékenységét ennek jegyében kell alakítani; minden keresztény meghívást kap erre a misszióra; ki kell dolgozni az ún. **kérügma, vagyis az Evangélium első meghirdetésének** teológiáját és gyakorlatát; **meg kell szólítanunk az Egyháztól távolállókat**, a nemhívókat.

Az evangelizáció első lépése önmagunk evangelizálása, a személyes megtérés, **hitünk, Isten-kapcsolatunk megújítása – s ezen belül kulcsfontosságú a „pásztori megtérés”.**

Kunszabó Zoltán beszélt arról, hogy amikor (20 éve) elkezdték néhányan az evangelizációt, nem remélték, hogy az valaha is ennyire bekerül az Egyház szívébe. (Annak ellenére, hogy már a II. Vatikáni zsinat és az előző évszázad pápái, kezdve VI. Pál pápától, hangsúlyozták, hogy az „új evangelizáció” az egyház alapvető feladata.)

Felnőttkori megtérőként, bölcsész diplomával a zsebemben én magam is főként azért vállaltam egyházi állást 1984-ben, hogy tanúságot tegyek a megtalált hit, az Istennel való találkozás örömről. (...)

Napjainkban legalább akkora kihívást jelent keresztény, katolikus hitünk megvallása, a hitünkről való tanúságtétel, mint a kommunista diktatúra idején.

A globalizmus világában más, változatosabb formában jelentkezik a keresztényüldözés – XVI. Benedek pápa szavával: a *relativizmus diktatúráját* éljük, melynek ideológiája szerint nincs különbség jó és rossz között, sokféle igazság van, ezért már pl. a kereszténység szimbólumainak használata is sérti a nemhívók jogait stb.

Nagy kihívás jelent az *ún. új vallások, az ezoterikus tanok terjedése* is. A „megtévesztés szelleme” próbára teszi, megtámadja gyakran még a templomba járók hitét is.

Valamikor az 1990-es évek elején vettem papírra tapasztalataim alapján, csak úgy a magam, ill. íróasztalom számára azokat a gondolatokat, amik közül néhányat megosztok az alábbiakban – hálaadás-ként, hogy mindaz, ami akkoriban csupán távoli, megvalósítandó célnak látszott, ma valósul az Egyházban. Nálunk az első nagyszabású eseménye volt ennek a 2007 évi budapesti városmissziós hét.

Egy felnőttkori megtérő gondolatai az 1990-es évek elejéről – az evangélizációról, az Örömhír meghirdetéséről

... Nagyon kellene törekednünk arra, hogy megpróbáljuk beleélni magunkat a mai hit nélkül, vallás nélkül felnőtt emberek, fiatalok lelki világába – hogy párbeszédet tudjunk kezdeni velük.

Azok, akik gyermekkoruktól belenőttek a hitbe, s így „természetessé”, jó értelemben vett megszokássá vált számukra a szentmisén való részvétel, azt hiszem, nehezen tudják elképzelni, milyen benyomásai lehetnek egy mai felnőttkori megtérőnek, amikor először csöppen bele egy szentmisébe. (...)

... hogy mennyire élő a liturgia, ez talán nem is annyira azon múlik, hogy hány embert mozgat meg, szerepeltet, hanem elsősorban a résztvevők hozzáállásán: azon, hogy van-e **személyes kapcsolatuk Istennel és élő, közösségi (ima)-tapasztalatuk.**

Egyébként a szentmise nem az evangélizáció helye. Az ősegyházban a katekumenek – a keresztségre készülők jelöltek – nem is lehettek jelen az Áldozat liturgiáján, csak a „beavatottak”. ...

... Minden kereszténynek misszionáriusnak kell ma lennie – maga a Szentatya buzdít minket erre. *A Szentatya új evangélizációra, Európa – a hagyományosan keresztény országok – ÚJRA-EVANGELIZÁLÁSÁRA szólította fel a keresztényeket.* (A misszió szűkebb értelemben a nem-keresztény világ felé irányul, ahol még az egyházi struktúra sem épült ki.)

Sok épp csak megkeresztelt, vagy az Egyházból „kibérmálkozott” **karácsonyi-húsvéti „keresztény”** él közöttünk, akik alig ismerik a hitüket – nekik is meg kell hirdetni az Örömhírt, és őket is be kell vezetni az Egyházba.

De még a rendszeresen – vasárnaponként – templomba járó keresztényeket is evangélizálni kell, hiszen sokan közülük nem élnek a szentségekkel, és ugyancsak hiányosak a vallási ismereteik.

Azután ott vannak – sajnos, egyre nagyobb számban – a **megkereszteletlen fiatalok, felnőttek.** Ha nem hirdetjük meg az Evangéliumot a természetfeletti után szomjazó, de a tiszta forrást nem találó „felebarátainknak”, a különféle „új vallások” szippantják be őket.

A szekták egyik vonzereje épp abban rejlik, hogy meg tudják szólítani a mai embert, a saját nyelvén tudnak szólni hozzá (igaz, eléggé primitíven, és legtöbbször manipulálva, pszichés, érzelmi ráhatásokkal, „agymosással” stb.).

De van, amit tanulhatunk egyes – jó szándékú, nem destruktív – kiségyháztól, pl. az *összetartást, missziós lelkületet, az Ige szeretetét...* (Nem az értékeink feladására gondolok természetesen...)

Nagy szükség van ma az ún. PRAE-EVANGELIZÁCIÓRA a katolikus Egyházban. Arra, hogy egyszerűen csak meghívjuk baráti beszélgetésre, vagy evangelizációs igehirdetésekre az érdeklődőket, ahogy más felekezetek teszik.

Ezért is olyan **fontosak ma a kisközösségek**, akár plébánián, akár egy-egy buzgó, vallását élő, „gyakorló” világi keresztény lakásán találkoznak. *Minden egyházközségben több ilyen evangelizációs célú – imádkozó, Biblia-olvasó, beszélgetős – csoportnak, a keresőket befogadni kész kisközösségnek kellene lennie*, amelyen keresztül kedvet kaphatnának a keresők arra, hogy megismerkedjenek az Egyházzal; ahol **meghirdetik nekik az örömhírt**; és ahol személyes kapcsolatba kerülhetnek hívő katolikusokkal, akik között megtapasztalhatják: **KÖZÖTTETEK AZ ISTEN!** – Kérdés, mennyire vagyunk alkalmasak arra, hogy a jó szándékú keresők megtapasztalják közöttünk Isten szeretetét, és választ kapjanak kezdő, tapogatózó kérdéseikre – hogy **elsegítsük őket a megtérésre.**

Egészen biztos vagyok benne, hogy **az Úr Lelke ébreszt nálunk is missziós, evangelizációs hivatásokat** a világiak és a szerzetesek között, akik szívesen vállalnának egyházi szolgálatot, munkát, **akár főállásban is**, ha erre lehetőségük adódna. A munkanélkülivé vált értelmiségiek között is biztosan akadnának erre alkalmas emberek. Milyen jó lenne, ha lehetőség nyílna arra a mai magyar egyházban, hogy **képzett, teológiát végzett világi munkatársakat, ill. szerzeteseket, világi apostolokat alkalmazzanak kifejezetten az evangelizáció céljaira is. (...)**

Ez egy „páli” küldetés: Szent Pált nem arra küldte az Úr Lelke, hogy kereszteljen, hitoktasson, hanem hogy **megnyerje a pogányokat** az Evangéliumnak. ...

(...)

A lelkeségi mozgalmak „fellelkesítik” tagjaikat nemcsak a radikálisabb keresztény életre, hanem az ebből következő tanúságtévő, **missziós lelkületre** is.

Összegzésként, konklúzióként:

Igen-igen fontos, hogy **legyenek jó pásztoraink**. Egy lelkes, buzgó, Krisztus szeretetét sugárzó lelkipásztor képes összegyűjteni a szétszóródott „nyáját”, odavonzani az elkóborolt „bárányokat” is, a langyosakat pedig buzgóvá tenni. **Szentekre, szent papokra van szüksége ma az Egyháznak**. A mai világban nem elég a „jámborság”, lánglelkű apostolok kellene. Olyanok, **akik a megélt evangéliummal, életük példájával vonzanak**.

Hiszen **a mai ember már nem hisz a tanítóknak** – a pusztá szónak – , **ill. csak akkor hisz nekik, ha egyben tanúk is**, amint VI. Pál pápa megálapította.

És mennyire kellenének ma a jó lelkivezetők, Szentlélekkel eltelt gyóntatók, s egyben igazi atyák, a sebzett lelkek orvosai, irgalmas szívű gyógyítói, akik ugyanakkor merik fekete-fehéren bűnnek nevezni a bűnt, s nem „kenik el”.

(...)

Az Egyház megújulásának másik elengedhetetlen feltétele, hogy legyenek **élő, tanúságtévő közösségeink...** Az üldözött, hallgató egyház idején az emberekbe lassan beleivódott, hogy *a vallás magánügy, amiről még csak beszélni sem ajánlatos*. Ezért is **fontos megújító, hiánypótló szerepük van** az újonnan, kb. a '70-es évektől, egy-egy **új lelkiségi megújulási mozgalom sodrában létrejött kisközösségeknek**, ahol a hívők *személyes kapcsolatba* kerülhetnek egymással, újra megélhetik, hogy *egy Test vagyunk, testvérei vagyunk egymásnak Krisztusban*.

E. Gabriella testvér

(Ezeknek a jegyzeteknek a teljes szövege megtalálható az Új ember Kiadónál 2008-ban megjelent „Aki szomjazik, jöjjön!” c. könyvben. A könyv – eredeti, autentikus szöveggel – olvasható, letölthető a szociális testvérek honlapjáról.)

Egy levél karácsony előtt

Kedves Szeretteim!

Amint jól tudjátok, közeledik a születésnapom. Megtiszteltetés számomra, hogy minden évben ünnepséget rendeztek ezen a napon. Az emberek sok mindent vásárolnak, rengeteg a külön erre az alkalomra szóló rádió- és TV-műsor, hirdetések, reklámok, és a világ minden pontján arról beszélnek, hogy a születésnapom egyre közeledik.

Amint tudjátok, a születésnapomra való emlékezés sok évvel ezelőtt kezdődött. Az első időkben még értették és hálásak voltak mindazért, amit értük tettek, de manapság összejönnek a családok, barátok, nagyon kellemesen érzik magukat, de valójában nem tudják, nem értik, és nem is keresik a valódi jelentőségét az ünnepnek.

Az elmúlt évben is hatalmas lakomát rendeztek a tiszteletemre. Az asztal roskadásig tele volt ízletes ételekkel, gyümölcsökkel, édességekkel. Tökéletesen díszített helyiségekben sok-sok gyönyörűen becsomagolt ajándék várta a gazdáját. S tudjátok, mi történt? Én lettem volna az ünnepség díszvendége – nekem mégsem küldtek meghívót. Miattam volt az egész összejövetel, a sok dísz és minden egyéb, de én kívül maradtam, bezárták előttem az ajtót. Pedig be akartam menni, velük lenni, együtt ünnepelni...

(...)

Mivel nem hívtak meg, úgy döntöttem, hogy titokban megyek be, minden zaj nélkül, és csendesen megállok az egyik sarokban.

(...)

Annyira szeretném, ha ezen a karácsonyon felismernék a tényt, hogy több mint kétezer évvel ezelőtt azért jöttem el erre a világra, hogy megmentsem őket. Csak annyit szeretnék, hogy ezt teljes szívvel elhiggyék, és beengedjenek az életükbe.

De most valamit megosztanék veletek. Hamarosan rendezek én is egy saját ünnepséget: látványosat, hatalmasat, amilyent soha senki még elképzelni sem volt képes. Most még dolgozom rajta. Küldöm a meghívókat – Te is kaptál már, személyesen. Remélem, észrevetted a sokféle invitálás között, s nem dobtad el. Kérek, feltétlenül jelezz vissza, részt akarsz-e venni az örömműnnepeken, foglalhatok-e egy helyet számodra? Beírhatom-e a nevedet aranybetűkkel a vendégkönyvembe? Az ünnepségemen ugyanis csak azok jelenhetnek meg, akiknek a neve ott szerepel. Sok vendéget várok...

(...)

A találkozás reményében szeretettel:

JÉZUS

A SZÉPSÉG ÚTJA –

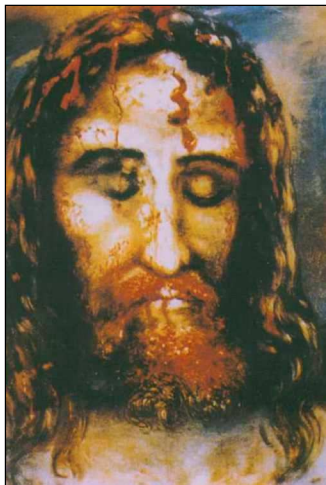
– mint az evangelizáció és a dialógus kiváló lehetősége

Részlet a Kultúra Pápai Tanácsa 2006. évi plenáris ülésének záró dokumentumából (rövidített, szerkesztett változat)

III.2. A MŰVÉSZETEK SZÉPSÉGE

Ha a természet és a kozmosz a Teremtő szépségét fejezik ki, és elvezetnek bennünket a szemlélődés csendjébe, úgy a művészeti alkotásoknak is megvan az a képességünk, hogy tévedhetetlenül feltárják Isten misztériumát. ... A művészi szépség bensőséges érzelmeket kelt, csöndes bámulatot és ekstázist, azaz önmagunkból való kilépést.

... Krisztus szemlélése a megtestesülés és a megváltás misztériumában a keresztény művész számára az inspiráció élő forrása... Minden keresztény mű ... természeténél fogva szimbólum, azaz önmagán túlmutató valóság, olyan ösvény, mely rámutat evilági utunk értelmére, eredetére és végére.

A HIT ÁLTAL INSPIRÁLT SZÉPSÉG

(...)

Krisztus arcának páratlan szépsége, az Evangélium jelenetei, az Ószövetség nagy prófétái eseményei, a Golgota, a Szűz a Gyermekekkel, a Fájdalmas Szűz régóta a keresztény művészek inspirálói. A művészek rendkívül gazdag képzelőerővel próbálják – folyamatosan kutatva új szempontok után – megjeleníteni Isten szépségét, ahogyan az Krisztusban megnyilvánult, láthatóvá, érinthetővé lett. Bizonyos értelemben a művészek kiterjesztik a kinyilatkoztatást, formát, színt és hangot adnak neki.

II. János Pál pápa a művészekhez intézett levelében azt kívánta, hogy legyen új epifániája a szépségnek, legyen új dialógus a hit és a kultúra, az Egyház és a művészet között...

Hans Urs Balthasarral újra fel kell tennünk a kérdést: hogyan válhatunk a szépség őreivé a kortárs kultúrában, mely erotikus módon csábítja az érzékeket, fertőzi a képzeletet és akadályozza a szellemi képességeket? Vajon a szépség megmentésének kihívása nem az ember megmentéséről szól? Vajon ez nem az Egyház feladata?

TANULJUK MEG ÖRÖMMEL FOGADNI A SZÉPSÉGET

A keresztény hit által inspirált művek ... hihetetlen nagy lehetőségek arra, hogy **válaszoljanak korunk ínségére...** Intuitív és ízléses módon **részesítenek a hit tapasztalásában, az Istennel való találkozásban...**

1964-ben **VI. Pál pápa** a Szixtuszi Kápolnában a művészekhez intézett beszédében szólt arról, hogy **a 20. században elvált egymástól a művészet és a szakralitás**, mivel sokan a keresztény hitben való képzettségük hiánya miatt nem tudnak mit kezdeni a keresztény témákkal. (...)

A keresztény művész a szépség nyelvén keresztül **nemcsak a saját művészi üzenetét adja tovább, hanem Isten misztériumának igazságát is**, melyet elmélkedve olvasott, s **nem önmagát, hanem a Forrást akarja megdicsőíteni. ...**

Kettős erőfeszítéssel kell legyőzni azt a nehézséget, amelyet **a materialista ideológiák** széles körben elterjedt **művészetkritikája** okozott. Az az ideológia, mely **a műveknek csak az esztétikai formáját helyezi középpontba**, s melyet nem érdekel a szépséget inspiráló forrás, sterilizálja a művészetet, elszakítja a lelkiélet élő és életet adó áramlatától, és az emóciók világára korlátozza.

A SZENT MŰVÉSZET AZ EVANGELIZÁCIÓ ÉS A KATEKÉZIS ESZKÖZE

II. János Pál a keresztény hit által inspirált művészeti örökséget a katekézis használható eszközeként vallotta, ami alapvetően szükséges a szépség és jószág egyetemes küldetésének újra felfedezéséhez.

(...)

... Amikor egy hit-inspirálta mű a maga vallási keretei között nyilvánosságra kerül, úttá válik, **az evangelizáció és a dialógus útjává**, megéretteti a hitet, és tanúságot tesz a kereszténység élő örökségéről ...

A *via pulchritudinis* a művészet ösvényén elvezet a hit igazságához, magához Krisztushoz, aki a megtestesülésben a láthatatlan Isten képmása.

II. János Pál nem habozik kijelenteni, hogy bizonyos értelemben **az ikon szakramentum**: a szentségekhez hasonló módon a Megtestesülés misztériumának egy-egy aspektusát teszi jelenvalóvá.

A keresztény művészet a hívőknek témát kínál a reflexióra, intenzív imára, kontemplációra hív...

Fordította: Sz. Ágnes testvér

2014-ben folytatjuk!

Kedves Lélek Szava Olvasó!

Lapunk szerkesztője a hivatásban testvérei nevében is hálát ad azokért, akik segítettek ebben az évben is a lap létrehozásában, kiadásában, terjesztésében, a nyomdai munkálatokban. Áldja meg őket szerető Istenünk bőkezűen!

Amint tapasztalhatták kedves Olvasóink, a 90., jubileumi évünk alkalmából a borító mellett plusz négy színes oldallal gazdagodott a lap. Ennek plusz költségeit nem hárítottuk Olvasóinkra. Sajnos, a nyomdai és a postaköltségek emelkedése miatt 2014-ben minimális mértékben meg kell emelnünk A Lélek Szava árát:

250 Ft lesz egy példány ára, az előfizetési díj pedig 2000 Ft.

Az előfizetéseket január végéig kérjük eljuttatni a terjesztés címére a mellékelt csekken vagy számlaszámonkon (lásd jobbra).

Hálásan köszönünk minden imát és adományt is! *(a szerkesztő)*

**Boldog Sándor István,
könyörögj értünk!**

A Lélek Szava

Katolikus lelkeségi lap

Megjelenik évente öt alkalommal:
Húsvét és Pünkösd előtt, augusztusban, októberben és adventben.

Kiadja: a Szociális Testvérek Társaságának magyar kerülete

Felelős szerkesztő: Exner Gabriella SSS

A Szerkesztőség címe:

1048 Budapest, Tóth Aladár u. 2..

mobil: +36-30/612-2827

e-mail: exner@hcbc.hu

Borító kivitelezése: Baumann Miklós

Kapható: templomokban, katolikus könyvesboltokban, egyéni terjesztés útján.

Előfizetési díj 2013-ra 1700 Ft.

Előfizethető a terjesztés címén:

Szociális Testvérek Társasága,

Zsók Mária, 1114 Budapest, Bartók

B. út 61. III. em. 6. ☎ 466-6671

(Ügyelet: hétköznap de. 9-12 ó.)

SZÁMLASZÁM: 11100104-19639219-

36000001 Szociális Testvérek

Társasága, A Lélek Szava

A terjesztés e-mail címe:

zsokmarika@gmail.com

Adományokat köszönettel elfogadunk! A lapban közölt íráskért, illusztrációkért tiszteletdíjat nem fizetünk! Kéziratokat nem őrizzük meg, és nem küldünk vissza!

ISSN 0865-865X

Nyt. sz.: B/EL/43/1990.

PRESS TIME Kft.

